

dygtig Læge gjort til en Mand, som ogsaa passer sin Embedsgerning paa en i Øjeblikket tilfredsstillende Maade.

Men hele dette Spørgsmaal om Dr. Langhoff, som den højtærede Justitsminister bestandig vender tilbage til, er ikke afgørende for Bedømmelsen af Afskedigelsen af Dr. Muus og den højtærede Ministers Holdning til Sundhedsstyrelsen. Afgørende derfor er, hvilken Viden der forelaa for Sundhedsstyrelsen paa det Tidspunkt, da Sundhedsstyrelsen indstillede Dr. Langhoff, og paa det Tidspunkt, da hele dette Spørgsmaal kom til Behandling mellem Sundhedsstyrelsen og Ministeriet. Der vil jeg gerne skarpt fremhæve, at alt, hvad der er kommet frem ved Forhørene, er Ting, som ligge efter Indstillingen. Det, som forelaa paa det Tidspunkt, var, at der var blevet forebragt nogle Rygter af Baron Rosenørn-Lehn, som selv sagde, at han personlig ikke vidste noget derom. Og hvad der dernæst ved Forespørgsel dernede viste sig: at Læge Langhoff ved Lejlighed kunde drikke o. s. v., have vi faaet læst op 4—5 Gange af den højtærede Justitsminister, det behøver jeg ikke at gentage. Der forelaa altsaa disse Ting, som gav et Billede af Dr. Langhoff som en Mand, der i et festligt Lag ved Lejlighed kunde drikke for meget. Der forelaa endelig en Erklæring fra Fysikus, som var Læge Langhoffs nærmeste foresatte, og som bestemt tilbageviste de Anklager, der vare rettede imod ham, og erklærede, at han i Udførelsen af sin Embedsgerning var upaaklagelig — jeg husker ikke de enkelte Udtryk, men det var en Erklæring af en saadan Art, at den i Virkeligheden helt igennem var et Forsvar for Læge Langhoff. Det er paa Grundlag af denne Erklæring, at Sundhedsstyrelsen i første Række skal tage sit Standpunkt til en saadan Sag, thi Fysikus staar overfor Sundhedsstyrelsen paa en noget lignende Maade, som Sundhedsstyrelsen og dens Formand staa overfor Justitsministeren. Jeg forstaar da heller ikke den overmaade store Vægt, den højtærede Minister lægger paa dette Punkt. Den højtærede Minister og Sundhedsstyrelsen synes at have haft en forskellig Opfattelse med Hensyn til, hvilke Krav der skal stilles til Embedslæger. Den højtærede Minister har stærkere betonet et Synspunkt, nemlig at der overhovedet ikke skal kunne rettes nogen Anklage mod vedkommende for at have drukket for meget ved nogen Lejlighed, medens Sundhedsstyrelsen skarpere hævdede et andet Synspunkt, nemlig den

videnskabelige Kvalifikation. Der kan være en Modsætning mellem den højtærede Minister og Sundhedsstyrelsen paa dette Punkt, men det er ikke paa dette Spørgsmaal, den højtærede Minister har fældet Dr. Muus. Hvis det havde været dette, vilde den højtærede Minister have været nødt til at fælde den samlede Sundhedsstyrelse sammen med Dr. Muus, thi det er klart, at den Opfattelsesforskel, her kan være, bliver ved at bestaa ogsaa under en ny Formand for Sundhedsstyrelsen.

Alt dette er i Virkeligheden derfor ogsaa Udenværker, og det Spørgsmaal, som er det centrale i det hele, er, paa hvilket Grundlag Afskedigelsen er foregaaet, og om det valgte Grundlag er berettiget. Den højtærede Justitsminister har i Dag igen trukket Spørgsmaalet sammen til det ene: hvorvidt Dr. Muus havde glemt at omtale Sagen eller havde undladt at omtale Sagen, og hvorvidt dette var foregaaet med Bevidsthed. Jeg har i Gaar spurgt den højtærede Justitsminister: Da nu Dr. Norrie havde nævnt for Dem, at denne Sag havde en lang Forhistorie, spurgte den højtærede Justitsminister saa Departementschef Friis, som Dr. Norrie havde henvist til? Dertil svarede den højtærede Justitsminister i Dag: Det kunde ikke have hjulpet noget, for Departementschef Friis vidste ingenting. Jeg maa dertil sige, at det vidste i hvert Fald den højtærede Justitsminister ikke paa det Tidspunkt. Det ser ud til efter de Udtalelser, der i Dag ere faldne fra det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle), som om Departementschef Friis havde haft Lejlighed til at faa noget at vide derom, og det er et af de Punkter, der kræve nøjere Under søgelse, om ikke Departementschefens Hukommelse vilde styrkes paa dette Punkt ved en Samtale med Dr. Muus og det ærede Medlem fra Ringsted, i det Øjeblik Sagen blev nærmere drøftet, men i hvert Fald kunde den højtærede Minister ikke vide, om Departementschefen vidste noget. Naar Ministeren ikke sagde til mig: Jeg spurgte Departementschefen, saa ser jeg deri et Udtryk for, at den højtærede Minister ikke har spurgt Departementschefen. Jeg spurgte ogsaa, om den højtærede Justitsminister, da han talte med Dr. Muus, efter at Dr. Norrie til ham havde sagt, at denne Sag havde en lang Forhistorie, da sagde til Dr. Muus: Hvad er det for en Forhistorie? Lad os faa Sagen oplyst og faa at vide, hvordan det hænger sammen dermed. Heller ikke paa dette Punkt fik jeg noget Svar af den højtærede Justitsminister. Jeg ved altsaa ikke, hvorledes Forholdet er i den Retning,